



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Magni Servi Dei P. Julii Mancinelli Societatis Jesu

Cellesi, Jacopo

Oeniponti, 1677

XIV. Revelationes & Prophetiæ spectantes religiosos maximè Societatem
nostram.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42734

Jam eorum
plorabatur.

Perfectam
consequi-
tur sanita-
tem.

acceserant nonnulli propinqui & cognati. Composuit se ad orandum pro ea Pater Julius, & habuit à Deo certitudinem illam solitam, eam valituram. Inde erigens se à genuflexione, & imperu Spiritûs actus dixit illi, præsentibus omnibus, quotquot magno numero concurrerant, confide, non morieris ex hoc morbo; imò si omnes medici, qui sunt Neapoli, dicerent, moriendum esse, ne credas illis. Sicut ipse dixit, sic fuit, illa perfectam consecuta fuit sanitatem.

Plus satis adverto mihi inter manus crescere argumentum, & forsan videbor lectori nimis in eo diffundi; & tamen salva gloria, quæ debetur Deo in servo suo, & obsequiis eorum, qui gaudebunt legentes Dei favores suis majoribus collatos per merita Patris Julij, quantum per veritatem & brevitatem fieri potest, multa omitto, quæ mihi visa sunt non tantopere necessaria ad integritatem historiæ. Prætermitto item aliquam ejus prophetiam de magno principatu, nondum impletam, tamen si bona se dent principia illam favente Deo impletum iri.

C A P V T XIV

Revelationes & prophetiæ spectantes religiosos, societatem maximè nostram.

VI. Decemb. anno 1605. revelatum ipsi fuit in societate nostra convocandam congregationem generalem, quæ post tres annos celebrata fuit 6. Feb. anno 1608. Nec hæc solam inter nos, sed & prædixit capitulum generale Patrum Conventualium & personam generalis in eo eligendi, qui postea fuit Episcopus Molfetanus.

Cong gen.

Pater gen.
Conven-
tualium.

Ipsi quoque revelata fuit mors patris nostri generalis Everardi Mercurialis, nec non & ejus in generalatu successor Pater Claudius Aquaviva in sequentem modum. Pro suo

suo magno zelo, quo flagrabat boni publici suæ religionis plurimum sollicitus vivebat, quod audierat à multis, ætatem paulatim ingravescentem reddere Patrem Everardum minùs habilem ad portandum validè totius religionis onus. Propter hoc litabat ille continuis orationibus ad Deum, ut vel ipsi vires concederet, vel aliter provideret. Vna igitur noctium postquam plurimum oraverat, in magnam abrepto extasin ipsi ostensus fuit frater Bernardinus Sacristanus Neapoli tunc æger. Habebat istic manu unam illarum crucularum, quæ solent collocari supra mortuos, & illam portabat in cameram Patris Everardi, intellexit ex hoc, clarè mortem vicinam hujus, & illius: atque ita fuit. Sacristanus namque obiit die hanc visionem sequente, pater autem generalis paulò post, cùm Pater Julius esset in Missione Montorij terra in Sabinis, quò ipsi allatum est de morte.

Simili modo in non dissimili extasi vidit nostram societatem totam congregatam in vasta planitie. In medio universorum supra pulpitem eminentem optimè cognovit Patrem Claudium Aquavivam, qui tanquam superior concionabundus exhortabatur multitudinem. Multi eorum non erant contenti, & declarabant illud vultu mœsto, & repugnante. Alij propiores cathedræ adstabant alacres & læti. Istis spargebatur in vultus lux quædam de cælo affulgens, & reddebat illos rotos luminosos. Reliqui erant in obscuro, nisi quantum illa lux per reflexionem parumper illos illuminabat. Pater Julius super hoc afflictissimus, se se incendebat, quantum poterat, ad orandum pro communi approbatione, donec ille paulatim splendor se propagavit in omnes, qui omnes propterea læti, & quieti conjunxerunt se in unionem charitatis. Hæc omnia scripsit antequam evenirent, Patri tamen Claudio nunquam dicere quicquam voluit, ex usitato suo submissionis respectu.

Eodem

Mors Patris
Everardi,
Successor
P. Claudius
Aquaviv.

Societas
Congrega-
ta

Motus in
electione
P. Claudij
Aquavivæ.

Conjuncte-
runt se om-
nes in
unionem ca-
ritatis.

Mutius Vitelleschus
succeder
Claudio.

Eodem mentis habitu processit, cùm 28. Novembr. anno 1613. nocte habuit revelationem, Patrem Mutium Vitelleschum eidem Claudio successurum in generalatu; nihil unquam ipsi dixit, quamvis aliis id confidenter crediderit, & scripserit: Quam revelationem, dicit Pater Jacobus Anellus in sua relatione, plures personas deposuisse cum juramento, audivisse se à Patre Julio anno prius, quàm opere compleretur. Prævidit item 21. Aprilis propinquam mortem Patris Claudij, & de pulchritudine interna animæ illius habuit perinsignem visionem. In Rocca 25. Julij in festo S. Jacobi Apostoli anno 1605. functionibus missionis occupatus vidit Patrem Claudium in Regione longinqua amænissimo vultu & oculis in cælum sublatis, specie longè pulcherrima, ut neminem unquam in vivis pulchriorem conspexerit, unde altissimum habuit conceptum de divina natura. Inde paulatim vidit illum transferri in locum amænorem in actu contemplantis, sub conopæo prædivite sustentato quatuor hastis à personis invisibilibus. Demum multis annis post habuit visionem, illum ipsum patrem sensim se exuere, & componere in lectulo sumptuosissimè præparato, & ad id ipsum se disponebat quidam alius Pater in eodem lecto, sed ad pedes. Per quod ipsi significabatur morbus, quo vexabatur Pater generalis, & propinqua mors non multò post secuta. Et quamvis ille hic nullam faciat mentionem, quis ille pater esset, nihilominus, cùm ille alio loco dicat, prævidisse se mortem Patris Fabij de Fabiis, cui etiam prædixerat fore Assistentem Italiæ & ipse non multis mensibus paulo post Patrem generalem obierit vitæ probitate & integritate per insignis, credibilissimum est, illum fuisse, & sicut labores gubernandi habuêre communes, ita etiam præmia & quietem in altera vita habituros supparem.

Vidit Patris
Claudij
gloriam &
quietem.

Denique

Denique hic minimè tacendum in argumentum maximæ existimationis & confidentiæ, quam habuit Pater Claudius Aquaviva de Patre Julio Mancinello, & de peculiari protectione Dei erga Patrem Claudium, id, quod ille huic communicavit sub rosa, & est, illum habuisse multas personas potentes multùm contrarias, & quæ multùm ejus bonum regimen perturbabant, quadam nocte recurrisse ad Deum per orationem ac percepisse vocem ipsi clarè dicentem: Noli timere quia tecum ero. Ita refert Pater Julius ipse.

P. Claudius habuit quosdam contrarios.

Generali Neapolitano tantæ virtutis & nobilitatis subjectam alium ex eadem patria pari sanguinis splendore, virtute autem & sanctimonia non paulo clariori. Hic est Pater Vincentius Caraffa frater Ducis Andriæ, de quo adhuc adolescente habuit Pater Julius pulcherrimam revelationem sequentem in modum. XIX. Septemb. anno 1604. sub noctem ante missam, in qua ipse Domino Vincentio debebat præbere sacram Synaxin, qui tunc temporis deliberabat de ingredienda Societate, cùm plurimùm oraret, clarè cognovit; (utar verbis Patris Julij) famam de ipso suo tempore spargendam; videbatur namque ex templo in Sacrarium ingressus, & inde in alium locum abjectum, ubi æra pulsabantur campana; illic cœpit inflare tubam magnam ita sonorè, ut supra tectum turris & campanilis audiretur in foro, ubi frequens erat congregatus populus. Evaporabat ex tuba multa, sed clara nubes, instar camini fumantis, ubi spectabantur variæ sortes colorum & flammæ de foco pertingentium usque ad cælum, inde redibant deorsum supra illos populos magna cum ipsorum admiratione & stupore. Et hoc videbatur se extendere in regiones longinquas extra Italiam. Altero manè communionem præbuit adolescenti & habuit in missa multas extases summo cum gustu suo & omnium domesticorum

Sequitur P. Vincentius Caraffa.

Viso mirabilis de sanctitate P. Vincentij.

Y y

propter

propter res ipsis enarratas. Ita loquitur tanquam de tertia persona Pater Julius, qui & tunc rogatu Domini Vincentij composuit pientissimam orationem. Quæ res quantum postea veræ sibi constiterint, optimè intelliget, quisquis Patrem Vincentium cognovit servum Dei adeò grandem; aut librum legit pretiosissimæ vitæ ejus.

Prædixit insuper Domino Antonio Loffredo Baroni de Turisano Patris Claudij Aquavivæ Nepoti ingressum in societatem certum, etsi ipsi superstites essent duæ sorores nobiles & ipse studiis operam non dedisset, & litibus in hæreret non levis momenti, animavit ipsum tamen ad perseverandum, securum illum reddens, quod omnia denique pertumperet, & tandem suscipiendum; sicut examussim omnia successere, quandoquidem ille Dominus summo cum exemplo ad omnia se superioribus nostris obtulit, absque ulla exceptione ad quoslibet gradus, etiam ad infimum, qui sit in societate.

Superioribus se plenè ad exemplum aliorum subjecit.

Etiã egressum quibusdam prædixit.

Quemadmodum ingressum in societatem quibusdam, sic & quorundam egressum prædixit ex hac mortali vitâ. Hinc discedenti Neapoli Cosentiam in patriam suam fratri Vincentio Bellmonti dixit Pater Julius, illum illic paulo post moriturum; & sanè divinus fuit, etenim Calendis Septembribus ejusdem anni lecta sunt suffragia de ipsius obitu allata. Vidit etiam in spiritu mortem animæ ex gravi peccato, in quod casurus erat Sacerdos ordinis cujusdam regularis; Vidit occasionem peculiarem ejusdem lapsus; & Deum ipsum permitturum incidere in morbum corporis, ut mederetur animæ, & in hoc magnam extitisse pugnam animi, utrum eum admonere posset absque eo, quin videretur Propheta. Vicit denique pars hæc, & prævaluit, prout in illo religioso pervaluit sensus, oppressâ ratione; & plus multo quàm oportuisset, vera facta est ex omni parte prophetia. Melior fuit successus, quem Domino

Pugna P. Julij secum.

Vicinam non factum quod prophetatum malum.

mino

mino Carmignano prædixit de morbo uxoris, hoc est, illam morituram, & illum in Sacerdotem consecratum usque ad mortem perseveraturum in genere vitæ multum sanctæ; prout ante vidit, sic evenit. de missionibus à Patre Julio prævisis & prænuntiatis diximus supra, cùm diceremus de Imperatore Constantinopolitano.

Non est hic silentio prætereundum, quo pacto nostro Patri Francisco Bozzomo profectioem prædixerit ad Indias, licet gravissima illi impedimenta fuerint superanda, donec eam impetravit. Inde vidit ejus illuc appulsum prosperum, gaudium sociorum in eo excipiendo, inusitatae Charitatis significationes, & complexus; non secus ac si illic fuisset præsens. Quæ omnia ipsi prædicta antequam pedem Italia efferret, credi vix potest; quanto ipsi solatio in gravissimis navigationis periculis, non dico ipsimet, sed & ipsis nautis extiterint, id quod ipsemet ex Indiis plenè impletum perscripsit Pater Bozzomo.

Ipsissimam talem visionem habuit de duabus Missionibus in Moscoviam, de earum exitu nunc infelice, nunc fortunato, quem deberent sortiiri; & de patribus, qui illic applicandi erant à Patre Claudio generali, sicut multò antequam evenirent, reliquit ipse scriptum in Diariis suis, & ego hic ex professo prætermitto. Nec solum de personis, sed & de domibus nostris religiosis, deque earum foundationibus Deus illi revelavit distinctè principia & progressus. Tempore Papæ Pauli IV. Collegium Romanum nec dum habebat certam habitationem, sed conductitiam incolebat domum. Ejus redditus stabiles & prima fundatio erant sexcenta scuta annua ex Camera Pontificia illi assignata, reliquum ad sustentandos 200. nostrorum, (jam enim jam tunc (dicit Pater Julius) rotalebantur) veniebat ex eleemosynis, quæ Româ, quæ speciatim ex Hispania. Isto tempore Domina Marchionissa Victoria de Valle, papæ neptis ex

Ac si in India fuisset præsens P. Julius.

De Missionibus in Moscoviam.

Decrevit
Collegium
Romanum
ex ædifica-
re.

Vidit no-
strorum
hominum
longam
processio-
nem.

parte sororis de domo Tolfa in conjugem data Domino Camillo Ursino, relicta vidua tanquam mulier, qualis ea erat, dedita spiritui, prout eam Pater Julius vocat, cogitabat ædificare ex suo à fundamentis Monasterium, in quod inclusa præpararet se ad mortem; in hunc finem jam emerat ea quasdam ædes, cum Dominus Patruus Paulus IV venit ad mortem, per quam comperto sua consilia disjici, cum absque ejus auxilio videret se propositum tenere non posse, decrevit sua dare ad ædificandum Collegium Romanum, prout factum; & est digna ejus rei memoria in illo ipso Collegio propè Sacrarium templi, ubi in nobili marmore incisi ex auro Characteres aptissimè & eximiam ejus liberalitatem, & amorem nostrum erga tam memorabilem benefactricem exprimunt. Nunc, ut veniamus ad propositum, Pater Julius prævidit optimè hanc novam domum tanquam illam cerneret oculis corporis. Atque aliquot antè diebus cum ipse nihil prorsus sciret, vidit nostrorum hominum longam processionem, qui bini vel terni per ordinem incedebant, ex domo Cardinalis Salviati, in qua tunc conductâ habitaverant, deferentium ad novum Collegium supellectilia & utensilia, alij libros, alij scamna & lectos, alij alias reculas ad domesticum usum spectantes deferrebant. nimirum ipsissimo illo modo, sicut ipse præviderat, totum negotium successit, cum summo totius Romæ exemplo & approbatione, dum videre fuit homines bono genere natos, meritis & talentis inclytos occupare publicè personas suas in exercitio tam humili & abjecto. Postea sedente in Sede Sancti Petri Gregorio XIII. æternæ memoriæ, uno anno prius, quàm sua sanctitas instigante illum Cardinali Datario natione Gallo manum magnificæ fabricæ novi collegij admoveret, tunc, cum Patri Julio ista cogitatio planè clam esset, persona quepiam, cujus formam non poterat sibi amplius menti imprimere, illum duxit ad
viden-

videndam pulchram illam fabricam collegij valde magni, & splendidi, cum aulis regalibus, ambulacris, conclavibus, videbat nihilominus opus non esse perfectum; deerat nimirum (utar ejus verbis) quasi quarta pars, revelavit ipsi illa persona (cum ipse id scire concupisceret) illud ipsum esse futurum Collegium Romanum. Inde ulterius illum ducens ostendit illi nobile ædificium domûs professæ educendæ à Regia munificentia Cardinalis Farnesij; & erat illud, dicebat ipse, valde nobile, & probè ordinatum, sed & huic desiebat una certa pars. Atque hisce visionibus ille plurimum recreabatur adeò, ut ad probè eas menti imprimendas carbonem in manus sumpserit ad designandas eas, & extendendas in muro, quo facilius eas patrum oculis ostenderet; verùm dum hoc facit, illa intelligentia, vel Angelus, qui ipsum circumduxerat, videri desuit, termino visioni imposito. Ipse autem ex eo, quòd illa opera non viderit perfecta, sibi persuasit ea se vivo non ducenda ad exitum, sed solum post mortem, prout re ipsa demum contigit.

Ipsemet
delineabat
suas pro-
phetias.

Ac, quandoquidem loquimur de collegio Romano, non involvam silentio, Patrem Julium duas iteratas habuisse visiones de quibusdam sanctorum magno numero sepulchris, nec intellexisse mysterium; postea autem 16. Martij anno 1613. accepisse explicationem cum certitudine, illud esse Cæmeterium S. Priscillæ recens inventum in Pariola, ejusdem Collegij Vineam prope Romam. Nec solum ædificia nostrorum collegiorum ac Domorum prævidit, ac prædixit, sed & ruinas aliquarum partium ipsorum. Cum post sacrificium Missæ rediret ad cubiculum, ipsi ter vel quater revelatum fuit, hanc talem muri partem in ambulacro quodam domûs professæ Neapoli collapsuram, de eo admonuit quendam fratrem coadjutorem professione Murarium, Joannem Mariam dictum, sed, quia vel

De Cæmi-
terio Pri-
scillæ.

Ruina fa-
cessit.

dicenti non credidit, vel de nullo remedio prospexit, ruina, prout prædicta fuit, successit.

Est etiam memoriâ dignissima illa Patris Julij prædictio de quodam nostro Patre, non solum, antequam natus esset, sed & antequam ejus mater de incundo matrimonio suscepisset cogitationem. Successum habeo ex eodem patre parato, si opus sit, ad id jure jurando corroborandum. Et fuit sequens-

Prædictio
de quodam
nostro Pa-
tre multo
antè.

Dixit aper-
tè, illam
nuptui tra-
dendam, &
filium ex
ea societa-
tem in-
gressurum.

Pileolus P.
Julij, & no-
men Julij,

Erat mater ejus, nomine Portia, filia Domini Joannis Baptistæ de Apuzzo, adhuc parvula Neapoli, cum parentes ejus eam meditabantur collocare in Monasterio educandam, eum in finem, ut tandem sanctimonialis fieret. Pater Julius, qui admodum amicè uteretur Domino Joanne Carolo de Apuzzo nostræ domûs professæ advocato & patruo illius puellæ, ex parte patris, cum quodam die ejus domum adiisset in negotio redemptionis captivorum, quorum Pater Julius curam habebat, intellecto agi de nepte in monasterium intrudendâ, dixit apertè, illam nupturam, & filium ex ea primum ingressurum societatem, & quamvis Dominus Patruus persisteret in proposito, illam debere esse sanctimonialem, iteravit Pater Julius eandem prædictionem. Habuit illa maritum, & cum ventum esset ad partum, vehementer periclitata est. Nuperrimè obierat Pater Julius; & unus ejus frater Andreas de Apuzzo dictus, Patri Julio addictissimus, hodieque superstes, vir genere & pietate perinsignis in Congregatione nobilium Neapoli, paratus item, si opus est, factum deponere asserto Jure Jurando, applicavit sororis capiti pileolum quadratum servi Dei, quem illa reliquiarum loco devenerabatur, & jussit, conciperet votum, imponendi parvulo nomen Julij, voto facto statim peperit filiolum, eumque Julium Antonium dixit: Qui deinde nec de prophetiâ, nec de voto à genitoribus facto quicquam sciens, qui & ipsi prorsus omnium obliiti

obliti degebant, ingressus est suo tempore societatem, & de voluntate Patris Vincentij Campanilis Novitiorum Magistri, relicto priore nomine, Antonij nomen retinuit, quo hodieque vocatur, & factus est haudquaquam vulgaris concionator. Multis annis post ingressum, hoc est anno 1641. die quodam invisit suam matrem in domo paterna, còque concessit cum fratre Joanne Dominico Falcone Veterano Coadjutore, qui longo tempore fuerat socius Patris Julij & supra narratam prophetiam ex ore prophetæ exceperat. Frater iste ingressus domum, & loci compositione agnitâ, cœpit recordari facti, & cùm antea nunquam scivisset, juvenem illum, cujus erat socius, esse filium Portiæ Dominæ, ipsi dixit: *Recordarisne obona! Patrem Julium tibi prædixisse, quod esses habitura maritum, & filium primum, qui nasceretur, ingressurum societatem?* Tum enim vero mater, & avia omnino se jam optimè meminisse testatæ sunt, & juveni præsentem affirmarunt iteratis assertionibus, prout ipse mihi eam perscripsit Venetiis 10. Decemb. anno 1662. nec caruit successus hic singulari Dei dispositione, fuisse fratrem Falconem ejus socium, qui alioqui non amplius propter ætatis prærogativam dari consueverat pro socio ex-
euntium.

Est in societate concionator.

Renovat memoriã prophetiæ prægressæ.

Signa interveniētis providentiæ divine.

In fine prophetiarum à me narratarum, factarum à Patre Julio possem unam in medium afferre à memet ipso visam opere completam secundum omnes partes non solum, quo ad modum præcisè, sed & ex ipsis causis, propter quas ille eam vulgavit ante annos 47. cum eam primum viderim opere impletam mense Aprilis anno 1662. quam ille prædixerat 10. ejusdem mensis anno 1604. in quadam epistola, quam ego penes me habeo, propria manu perscripta Neapoli Maceratam, verum justis de causis cogor illam adhuc publico debere. Non præter misero interim observare, Patrem Julium solitum fuisse habere multas revelationes

Rectius debebo publico.

Mutius
Vitelle-
schus duo-
bus annis
post.

Zelus P.
Julij in lu-
sore. mi-
næ.

Grando
adhuc illo
die cecidit.

tiones rerum fututarum, licet tot annis antè, nihilominus contingentium illis mensibus, ac velut iisdem diebus, quibus postea debebant succedere. Sic ego jam nunc dicebam, illum rem quampiam mense Aprili prænuntiasse, quæ postea mense Aprili contigit, verum tot annis postea. Ita paulò supra dixeram, illum 24. Novemb. habuisse revelationem de futuro generalatu Patris Mutij Vitelleschi, qui postea 16. Novemb. fuit electus duobus annis post. Nunc mihi reliquum est, ut dicam ad præbandam ejus revelationum & prophetiarum veritatem, quando ipsis nulla habita fides fuit, Deum reposituisse pœnas modicæ fidei ab illis, qui fidem illis abnuerant. cui argumento satis sint duo vel tria exempla. Cùm ille versaretur in Missione de Rocca, cujus toties mentionem fecimus, quodam die, quo abfuerat, reversus vidit quosdam chartis lusoriis terentes tempus; reprehendit illos more suo acriter, & quia non secuta fuit post monitionem suam prompta emendandi se, & lusus abrumpendi celeritas, vehementiùs in reprehensionem exarsit, vocando illos inimicos Dei, ac dilacerando chartas, talis humi abjectis. Ad quam vociferationem occurrit Vicarius Foraneus Archipresbyter, multi Sacerdotum ac civium primipili, in quorum præsentia comminatus est transgressoribus; nisi emendassent se in posterum, illos flagellum Dei sensuros in illa tota terra, grandines ac tempestates coorituras. Verùm si ve se obstinata fuerit protervia ejus, qui se emendare debuit, nec se emendavit, aut oscitantia illius, qui remedium afferre per auctoritatem potuisset, nec attulit, illo ipso adhuc die tundo & sereno nubila contexere solem, magna vis grandinis sata & vineas pulsavit, cum non modica camporum strage. Contigit hoc 7. Martij anno 1606. post quod factum lusus ille in totum proscriptus est à Rocca.

Quod

Quod sequitur, Neapoli contigit; Mater Patris Julij Recupiti habebatur pro deposita à medicis; Pater Julius & quia id officii tanquam optimè de societate meritæ debebatur & ut filii aliquo numero in religione futuri habuisse rationem videretur, eò se contulit ad eam invisendam, sed hoc ipsum aliud non fuit, quàm annuntiare ei sanitatem; Quàm primùm enim illam conspexit, statim eam affatus dixit, intra triduum valituram. Omnes circumstantes magno numero mirabantur vehementer simplicem hominis facilitatem in promittenda vita, quæ jam plus dimidio fuerat demortua. Eventus nihilominus tertio die demonstravit illos potius fuisse temerarios in judicando, quàm eum simplicem in promittendo. Inter illos, qui Patrem Julium temeritatis condemnaverant, fuere nonnulli Sacerdotes. Isti comperto, alio die Patrem Julium alteri non nemini principi viro itidem moribundo prædixisse sanitatem, ægroto jam jam prædictionis potiente fructibus, deserturòque lectulum, nescio quo spiritu in illam domum ingressi id effecerunt, ut Pater Julius ne quidem illud ostium amplius videret, malo illius principis maximo, quippe recidens in antiquum malum brevi iter æternitatis est ingressus.

Simillimum eventum sortita est in eadem civitate altera Patris Julij prædictio, à primaria quadam Domina vel non credita, vel non curata. Istam viderat Pater Julius tempore Bacchanalio tota facie scædatam & infectam inficeto colore, ut larvæ solent in illa temporum licentia. Non tulit Pater Julius, acriter in eam invecus, adjecit minas divinæ nemesis in maritum, & filios. Non propterea tamen emendata paucos intra dies vidit conjugem & sobolem morbo correptam. Invisit ad eos Pater Julius. Sponderunt emendationem, obtentâ per Patris Julij preces sanitate. Impetrâsse gratiam, & promissis non stetisse

Zz

idem

Eam vis-
tasse, sanas-
se fuit.Malo heri
arceatur P.
Julius à do-
mo.Bacchana-
litia licen-
tia punita.

idem fuit, verùm non perinde revaluit filius, recidivus in Libitinæ complexum ruit, & una cùm eo familiæ successio. Tum demum enimverò adhibuere fidem prædictioni, & verâ ducti pænitudine ad promissere solidæ emendationis genus. Oratio Patris Julij obtinuit ipsis alium filium marem, & cum eo novum lapsantis domûs columen. Adeò Deo non solùm prophetæ, sed & prophetiæ cordi sunt.

CAPUT XV.

Communis opinio, & fama de sanctitate
Patris Julij.

Licet tota
vita testi-
monium sit
sanctitatis,
tamen hic
quædam
particula-
ria dabun-
tur.

Opinio
sanctitatis
est anima
vitæ post
mortem
superstitis.

Ipsi hæreti-
ci cum ve-
neraban-
tur

Item latro-
nes, & be-
stie, imo &
Dæmones.

Maxima pars vitæ hucusque scriptæ, & actæ à Patre Julio perpetuum est testimonium ejus conceptûs, in quo florebat apud eos, quibuscum vivebat. Quo de argumento multa diximus in capite 12. lib. 1. de ejus obitu; nihilominus plura ad hunc locum annotanda nobis reservavimus; Cum hæc talis fama & opinio sit quasi anima illius vitæ, quæ superstes est & manet etiam post mortem. Sancti nomen tulit ab Hæreticis, Schismaticis, Turcis, eumque ut talem reverebantur; nec ejus pias Sanctasque actiones studuerunt impedire, imò subinde coadjuvabant, aut ex occulto cum admiratione & silentio eum observabant orantem. Diebus esurialibus procurabant cibos quadragesimales, nec eo præsentem audebant vesci carnibus. Ferocissimi quique homines, latrones, Assassini ipsi & pro ipso aliis ignoscebant, & cum patientia ejus excipiebant correptiones. Leones & Juvenci aliæque feræ agnoscebant ejus bonitatem, ipsique præstabant obsequium. Ipsimet mali dæmones pro veneratione, quam ipsi inviti deferebant, vel abscondebant se coram illo, vel oculos in altera palpebrarum pelle velabant, vel demissi cadebant